توده برستن

لیکوال: داکتر معمار حشمت الله اتمر

بخلیک: [illegible] / کال [illegible]

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکي پوهه:

سرليک: **توده بړستن**

ليکوال: ډاکټر معمار حشمت الله ,, اتمر ،،

ايډيټور:

د پښتنۍ ډيزان: ډاکټر معمار حشمت الله ,, اتمر ،،

خپرندوی:

چاپشمېر: ۳۰

چاپ نېټه: مياشت - زمرى / کال ۱۴۰۵

واټس اپ: +۹۳۷۹۹۳۷٦۹۹۸

برېښناليک:

atmar_hashmatullah@yahoo.com

د چاپ حقوق له ليکوال او خپرندوی سره خوندي دي، بې اخځ
بنووني ترې د ګټې اخيستنې اجازه نه شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برېستن
....

لړلیک

سرلیک **چوپړی**

پخښنتیٰ.. ١
بسم الله الرحمن الرحیم ٢
لیکي پوهه:.. ٣
لړلیک ٤
تراڼ (پیل، شروع، برید).. ٥
د یادښتونو له پاره:... ٧
ناانډوله (ناول، کیسه یا داستان) ٨
د چاپ شویو کتابونو لیست.. ٥٩
د کار لاندې کتابونو لیست ٦٣
د امکان او وخت په صورت کې... ٦٤
د پخښنتیٰ څېړ ٦٥

(c) ketabton.com: The Digital Library

تراڼ (پیل، شروع، برید)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمنِ الرَّحِيمِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ إجْلَالًا لِقُدْرَتِهِ، وَ لَا إلَهَ إلَّا اللَّهُ خُضُوعاً لِعِزَّتِهِ، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍوَآلِهِ .

بې پایه ستاینه او بې حده مننه، د هغه سپېڅلي ذات نه چې د وجود مانۍ او کاینات یې د انساني وجود د تکامل او د انسان له پاره د خپل سپېڅلي ذات او عبادت د حقیقت له پېژندلو پرته جوړ کړل. هغه د ذات پوهه، عالي، لوړ او ښکلي نومونه دي، او کائناتو د پیداینت یوه حتمي لامل دی. عظمت، د تولې نړۍ موجودیت، د ناڅاپه څخه راوتل، حق د رسیدو جوهر په یوه والي کې د اعتراف، تباهۍ او بې وسۍ یوه له لوړو وسیلو څخه دی.

ګرانو لوستونکو!
دا ځل مې و غوښتل یوه بل حقیقي داستان یا ناول چې کیسه یې په هېواد کې د ننه، د بادپښ ولسوالۍ، لغمان ولایت کې پیل شوې او بیا وروسته د ګاونډ هېواد (پاکستان) ته غزېدلې ده، د خپلو کتابونو مینوالو او لوستونکو سره ګډه (شریکه) کړم.

زما د کتابونو مینه وال یوازې معماران او انجینران نه دي، نه باید اوسي، نوځکه غواړم ورځ په ورځ د خپلو لیکونو کې توپیر راوړم چې د هرې ځانګې مینه وال په کې ډېر شي، دا کار به ما دېته اړ کړي چې لیکنې مې توپیر و لري او هم به مې مینه وال ډېر شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برستن
....

پاکه ربه!
زمونږ له پاره خپله لاره بې ستونزې کړه، تر څو مونږ له تا پرته بل څوک و نه وینو او نه يې پېژنو. زمونږ سره مرسته و کړه تر څو مو په وجود کې د غرور نخښه پاتې نه شي او د اسلام د دين له سپيڅلو بنده ګانو څخه مو و بولې.

يادونې:

- پخښتۍ انځور د ناندولې (داستان، ناول) د متن په پام کې نیولو سره، ګوګل سایټ نه، اخیستل شوی او په پخښتۍ کې ځای پر ځای شوی دی.
- د نظر تولو خاوندانو او هغه څوک چې دا کتاب لولي په ډېر درنښت هيله کيږي چې، خپلې غوښتنې او وړانديزونه د دې کتاب د بيا کتنې له پاره، زما سره ګډ (شريکه) کړئ.

Whatsapp: ۰۰۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

په در نښت
ډاکټر معمار حشمت الله اتمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یادښتونو له پاره:

۱- ....

۲- ....

۳- ....

۴- ....

۵- ....

۶- ....

۷- ....

۸- ....

۹- ....

۱۰- ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناانډوله (ناول، کیسه یا داستان)

شینګل اکا، پخوا د لغمان ولایت په قرغه یو ولسوالۍ، کوز کلي کې چې اوس د باد پښ ولسوالۍ پورې اړه لري، په یوه کوشني او پردي کور کې، چې پلار یې الته مزدوري (غریبي) کوه، سترګې دې نړۍ ته، خلاصې کړې.

د پیدایښت وخت یې ماسپښین او د جمعې مبارکه ورځ وه.

یوه ورځ، تېرې شوې وه.

ښځې یې خپل خاوند ته، و ویل:

په الک به، څه نوم کیږدو؟

هغه و ویل:

ښه به دا وي چې هغه د ماسپښین لمانځه نه وروسته، د کلي جومات ته یوسم او ملا صیب ته به و وایم چې، د هغه په غوږ کې اذان وکړي او پرهغه ښکلی نوم د اسلام دین اصلو سره سم، کیږدي.

غرمه وه.

ګاونډیانو ورته څه شنه تازه وطني سابه، سره د تودو جواریو راوړل، او د شین ګل اکا د ښځې مخې ته یې، کېښودل.

هغوی بېرته، خپلو دندو پسې لاړل.

شین ګل اکا لېرې ناست و او ځان یې په ښلېدلی(شکېدلي) پټو کې، تاو کړی، و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده بړستن

....

خو، خپله نوې بړستن يې، پر خپلې ښځې اچولې وه.

هغه دوې کاسې او کاچوغه راواخيسته، سابه يې په کاسو کې و وېشل.

بيا يې تود جوارې خپلې ښځې ته، نږدې کړ.

ځو مړی يې نه وې تېرې کړې چې د شين ګل اکا په ستونې کې، جواری ونښت او پر توخې يې پيل کړ.

ښځې يې و ويل:

په دې وخت کې، چا ياد کړې.

اله!

ژر شه!

لږ نږدې او شا دې ما ته، واړوه.

هغه هم نږدې شو.

خپلې ښځې مخ ته، کښېناست.

شا يې، خپلې ښځې ته، واړوه.

هغې څو ډبه، په شا کې و واهه.

توخې يې، بند شو.

بيا يې هغه ته، و ويل:

جام واخله!

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برستن

....

د منګي نه، اوبه په کې واچوه.

لمړی یې ته و ځښنه او بیا یې ډک، کړه.

په جام کې اوبه ما ته هم، راوړه.

هغه هم د خپلې ښځې خبره ومنه او د ځایه پاڅېد (اوچت شو).

اخوا دېخوا یې، و کتل.

جام یې تر سترګو شو.

هغه یې د ځمکې نه راپورته او د کوټې، و وت.

د کوټې تر ځنګ یې یوه ښکلی ځای و چې دوې خوا کې یې د نیمو خامو خښتو دېوالونه، څټ (شا) یې د کوټې دېوال ته جوښت او مخه یې، خلاصه وه.

د دېوالونو او چت والی یې ۹۰ سانتی، سور(بر) یې ۹۰ سانتی او اوږوالی یې هم په پورتنیو، اندازو و.

الته په کې، څو د اوبو منګي، ځابدل.

منګي هم ډېر زاړه او هغه ته د نیکه نه، په میراث پاتې شوي وو.

منګویو ښکلي سر پوښونه، درلودل.

د منګیو په غاړو کې ښکلي غړوندی او ځینو ځایونو کې یې، د ډېرو غمي هم، لیدل کېده.

دا منګي د لوخو په منجمو باندې اېښودل شوې وو، تر څو د کار اخیستنې په و خت کې، چپه نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برستن

....

شینګل اکا د منګیو ځای ته، نږدې شو.

د یوه منګي پوښ یې لرې او جام یې ورته، نږدې کړ.

منګی یې کوږ او د اوبو نه یې، ډک کړ.

هغه ډېر تږی شوی هم، وو.

لږ لرې شو او په ځمکه یې سپلت (څپلت) و واهه.

جام یې پر سر را واړاوه او د اوبو په ښنلو یې پیل کړ.

اوبه، سړې وې.

هغه په مزه، مزه اوبه یې، وڅښلې.

بیا یې و ویل:

شکر، خدایه.

په دې نړۍ کې، هر څه، ستا نعمت دي.

څوک ژر او څوک پرې، وروسته پوهېږي.

بیا منګي ته نږدې او جام یې د اوبو نه، ډک کړ.

جام یې خوا ته، کېښود.

د منګی سر یې بند کړ.

جام یې واخیست او کوټې ته، د ننه شو.

جام یې د بنځې خوا ته، کېښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم ډېره تږې شوې، وه.

جام یې پر سر راواړاوه او ټولې اوبه یې، و څښلې.

هغې هم د اوبو د څښلو نه، شکر و وایه.

جام یې تر خوا کېښود.

بیا یې خپل مېړه ته و ویل:

چایجوش له اوبو ډک او پر نغري یې، کېږده.

چای دم کړه.

شینګل و ویل:

سمه ده.

د کوټې تر څنګ یې، یوه څپره وه.

د څپرې لاندې په یوه کنج کې، یوه د ختو نغری و.

تر څنګ یې څه وچ لرګي، هم وو.

کوم چې شینګل اکا د پخوا نه، مات کړې وو.

هغه، څه لرګي په نغري کې، کېښودل.

ترلاندې یې، څو د سنډ (څنډ) لرګي، کېښودل.

بیا یې د نغري د سر نه اور لګید (اور کوتۍ) چې په کوشنۍ تاخچې (طاقچې) کې وه، را واخیست او اور یې، بل کړ.

تور چایجوش یې د نغري پر سر، کېښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برسېتن

....

اوبه، په توديدو شوې.

لږ ځنډ وروسته، اوبه په خوټېدو، شوې.

بيا هغه اور، مړ(بند) کړ.

کوشنۍ سپين چايجوش کې يې وچ چای واچوه او جوشې شوې اوبه يې په کې واچوې.

څو د کيکې يې چايجوش د نغري خوا ته، کېښود.

چای، ښه دم واخيست.

بيا يې چايجوش اوچت کړ.

کوټې خوا ته، روان شو.

چايجوش يې د ځان سره، د ننه کړ.

چايجوش يې د نيمځي څنډې ته کېښود.

د تاخچې يې دوې پيالې واخيستې او د کوټې نه د باندې شو.

د منګيو ځای ته لاړ او د يوه منګې يې اوبه واخيستې او پيا لې يې پرې کنګال، کړې.

بيا يې پيالې کوټې ته، د ننه کړې.

په پيالو کې يې، چای واچوه.

يوه يې خپلې ښځې او بله يې ځان ته، کېښوده.

بيا يې تاخچې ته، و کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برستن

....

تر سترګو يې يوه کڅوړه، شوه.

له ځايه پاڅېد.

تاخچې ته، نږدې شو.

کڅوړه يې، خلاصه کړه.

يوه چکۍ ګوړه (ګړه) يې د کڅوړې نه و باسه او د کڅوړې خوله يې بېرته بنده کړه، تر څو موږکان په کې، و نه ګرځي.

بيا يې ګوړه پر زاړه دسترخوان کېښوده او د ګوړې ماتولو توره تيګه يې واخيسته او څو ګذارونه (ډبونه) يې ګوړې ته، ورکړل.

ګوړه ماته (ټوټې، ټوې) شوه.

ګوړه يې په يوه غاب کې کېښوده او خپلې ښځې ته يې نږدې کړه.

يوه غټه ټوټه يې ځان ته هم واخيسته.

هغه يې په خپل کيڼ لاس کې و نيوه او پر ښي لاس يې د چاى پياله، را پورته او د چاى په ښنلو يې پيل کړ.

دواړو چاى، په مزه، مزه وښنل.

غرمه تېره شوه.

ماسپښين او د ماسپښين د لمانځه وخت، ورسېد.

شين ګل اکا د کور نه، اوداسه په نيت، روان شو.

پر پټو(ځمکو) وګرځېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده بړستن

....

بیا رواني بیالي (ویالي) ته نږدې او پر اودس یې پیل کړ.

اودس نه وروسته یې خپل مخ او لاسونه پرخپل زاړه پټو وچ کړل او جومات خوا ته، روان شو.

بیا یې لمونځ په جمع ادا کړ.

لمانځنه وروسته، هر کس (څوک) خپلو موخو پسې، روان شوو.

شین ګل اکا د لمانځه د ادا کولو نه وروسته، د جومات ملا امام ته نږدې او هغه ته یې ورو، و یل:

ملا صیب!

غواړم زما د زوی په غوږ کې آذان او ښکلی نوم پرې کېږدي.

ملا و ویل:

سمه ده!

اوس ښه وخت دی.

اوا (هوا) هم سړه، نه ده.

هغه، راوړه!

شین اکا، خوشحاله شو اومخ پر کور یې، حرکت وکړ.

کورته، د ننه شو.

ښځې یې و پوښتل:

ملا صیب ته دې و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه و ویل:

هو!

بیا یې و پوښتل:

هغه څه و ویل؟

شین ګل ځواب، ورکړ.

ملاصیب و ویل:

اوا (هوا) ښه ده.

کور ته، لاړ شه!

ماشوم په کوم لوی څادر کې تاو کړه.

بیا یې دلته د جومات وجرې (حجرې، کوټې) ته راوړه.

ښځې یې، و ویل:

سمه ده!

ماشوم، په خپل پټو کې تاو کړه.

شین ګل و ویل:

زما پټو ډېر زوړ او څو ځایه شلېدلی دی.

ښه به وي چه هغه په یوې برستنې کې تاو او د جومات وجرې ته یې، یو سم.

ښځې یې و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده بړستن

....

مونږ خو د ماشوم له پاره، کومه بړستن هم، نه ده جوړه کړې.

شین ګل په خندا، شو.

و یې ویل:

یوه کوشنۍ، بړستنه شته.

هغه ډېره توده، ده.

په هغې کې پاو کم، نیم من مالوچ په کې ځای پر ځای شوی دی.

هغه ما ته، د پلارونو نه، پاتې ده.

زما مور دې، خدای وبخښي.

کله چې زه کوشنی وم او زما به یخ (یخني) کېده، هغې به ویل:

خوا ته مې، کښېنه!

بیا به یې کوشنۍ بړستن راواخیسته او پر ما به یې واچوه.

هغې به، ویل:

دا، دی!

توده بړستن مې دربانديې، واچوه.

اوس به تود او ښه خوب، وکړې.

په ریښتیا هم، هغه بړستن توده وه، پر ما به، خوب راغی او بیده به، شوم.

بړستن هم، ښکلې، ښکارېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده بړستن

....

هغې مخه او شا يې د تودو رنګونو ټوکر(رخت) نه جوړه شوې، وه.

زما مور به هغه، ښه ساته.

هغې به ويل:

دا ښکلې بړستن ده او غوړام دا بړستن خپلو لمسيانو ته هم، وساتم.

هغې هم، پورتنی کار، وکړ.

شين ګل بړستن واخيسته او ماشوم يې په تودې بړستنې کې تاو کړ.

مخ يې ورته، لوخ پرېښود، تر څو اوا واخلي (تنفس وکړي).

د بسم الله په ويلو سره يې، ماشوم په غېږ کې ونيو او د کور نه، د باندې (و وت) شو.

ورو، ورو د جومات پر مخ، روان شو.

څو دکيکې وروسته جومات وجرې ته، ورسېد.

د جومات ملا امام هم د دروازې تر څنګ و لاړ و او د شين ګل، انتظار يې کاوه.

شين ګل وجرې ته، ورسېد.

ملا ته يې، سلام ورکړ.

ملا هم د هغه سلام ته، وعليکم و ويل.

بيا يې د وجرې دروازه خلاصه او دواړه، وجرې ته، د ننه شوو.

ملا، شين ګل ته و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده پرستن

....

پر توشکي کښېنه!

هغه پر توشکي کښېناست.

ملا، هغه ته و ويل:

بالښت دې هم څټ (شا) ته کېږده.

شين هم د ملا په وينا، پر توشکي کښېناست او بالښت يې څټ (شا) ته، کېښود.

بيا يې هغه ته، و ويل:

ماشوم، ما ته راکړه.

شين ګل، ماشوم ملا ته ورکړ.

هغه ماشوم په غېږ کې ونيو او ويې ويل:

ما شا الله!

خومره ښه او ګلالی ماشوم دی.

بيا يې د هغه په غوږونو کې، اذان ورکړ.

وروسته يې ماشوم، بېرته، هغه ته، ورکړ او ويې ويل:

ماشوم په کومه ورځ زېږېدلی دی؟

شين ګل و ويل:

پرون!

يانې د جمعې په ورځ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا بيا وپوښتل:

کوم نوم خو تاسو ورته غوره کړی، نه دی؟

شين ګل و ويل:

نه!

تر اوسه مونږ هغه ته کوم نوم نه دی ټاکلی.

د هغه د نوم ټاکنه مو، تا ته پرېښې ده.

هغه و ويل:

زما د خوا د هغه نوم جمعه الدين شو.

شين ګل په خندا او ويې ويل:

سمه ده!

زه، خوشحاله يم.

بيا ملا دوعا وکړه او د خدای نه يې وغوښتل چې هغه سوچه مسلمان او نېک صالح، لوی د مور او پلار دمه، پرې جوړه کړي.

بيا يې آمين و ويل.

شين ګل هم آمين و ويل.

ملا شين ګل ته و ويل:

ته کښېنه!

زه به چای دم او دواړه به يې، وڅښو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شین ګل و ویل:

ما اوس دستي له راتګ نه، چاى و ښبل.

مننه کوم.

الله دې، جنتي کړه.

بیا د ځاى نه پاڅېد، ماشوم یې په برېستنې کې تاو او په غېږ کې یې و نیو.

د وجرې نه د باندې او خپل بوټان یې، په پښو کړل.

د ملا نه یې خداى پامانى واخیسته او کور خوا، روان شو.

لږ ځنډ وروسته، کورته، ورسېد.

د کوټې دروازه یې خلاصه او کوټې ته، د ننه شو.

ښځه یې په خپلې توشکې، کښېناسته او شین ګل ته یې، و ویل:

را کړه!

الک، ما ته را کړه!

شین ګل و ویل:

سمه ده!

وا خله!

هغې ماشوم واخیست.

بیا یې شین ګل ته، و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګه؟

ملا صيب د هغه په غوږ کې آذان وکړ؟

شينګل و ويل:

هو!

بيا يې، و پوښتل:

نوم يې پرې، څه کېښود؟

شين ګل و ويل:

جمعه الدين.

هغې و ويل:

ښه نوم دی.

خدای دې، مونږ ته، نيک صالح لوی کړي.

شين ګل و ويل:

آمين!

بيا يې د هغه نه برسټن لرې او د ځان سره يې، نږدې واچوه.

لمړی يې هغه ته پی (شيدې) ورکړې، بيا يې هغه پر کوشنۍ توشکې واچوه.

سر ته يې بالښت کېښود کوم چې، په کمانۍ (کمانکې) کې د ننه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده بړستن

....

وروسته یې، د هغه پر پښو هماغه توده بړستن واچوه او د کمانۍ (کمانکې) د پاسه یې خپل د اوږي ورځې لوی ټیکری (څادر) واچوه.

ماشوم هم د للو، للو په ویلو سره، بیده شو.

جمعه الدین، لوېده.

لمړی په خیوږو او بیا وروسته په ګرځېدو، شو.

ورو، ورو به، د باندې ګرځېده.

ملګري یې و موندل او د هغوی سره به یې، لوبې کوې.

جمعه الدین، په رنګ کې لږ تور و.

هغه ته به خلکو، مثلی ویل.

هغه، د مثلي کلمې سره جوړه، نه وه.

مثلي د کلمې په اورېدو سره به، په غصه کېده.

کله نا کله به لوبه هم پرېښوده او خپل کورته به، ته.

هغه پوره اووه کلن او د ښوونځي شو.

د هغوی د اوسېدو په سیمې کې ښوونځی، شتون نه درلود.

خلکو هم د ښوونځي سره مینه، نه درلوده.

هر چا (کس) به کوښښ کوه چې پرخپلو زامنو سبک (سبق) و نه وایي، او پر هغوی، کار وکړي.

کسب ته به یې د ښوونځي نه، غوراوی، ورکاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خلکو اقتصادي حالت هم، ښه نه وو.

غوره کارونه په هغه وخت کې، ژرنده ګړي، ناين (ډم، سلمان، بربر) بزګري (دهقاني)، مثلي توب، چوپانی، قوالي، ښکار (مرغانو ته جال ايښودنه) او د چوکې بزګري (دهقانی) وه.

جمعه الدين، لږ لوی شو.

پلار يې د يوه مثلي سره، شاګرد (مزدور) کړ.

هغه نوی په ځوانۍ، راغلي و.

هغه به په درمندو کې ښه شاخی وهه، درومندونه به يې با دول.

درمند به يې په راشپيل هم ټولاوو او داني به يې اوا (هوا) ته پورته کوې.

په دندو کې، مخکښ او خورا تکړه شو.

د خلکو په و ينا په ريښتيا هم، مثلی شو.

هغه په خلکو هم، ګران و.

خپله دنده به يې په ښه توګه، سر ته رسوه.

وخت تېر او هغه ځوان شو.

پلار يې هغه ته کوژده (کوزده) وکړه.

د هغه کورنۍ، د ولور او واده مراسمو پيسې نه درلودې.

هغه مجبور شو د پيسو موندلو (ګټلو) له پاره ايران هېواد ته لاړ او الته شاقه کارونه، وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برسنن

....

پوره پنځه کاله یې، الته تېر کړل.

پیسې یې ټولې او بیا بېرته خپل هېواد ته، ستون شو.

هغه له ځانه سره ښکلی سیکو-۵ لاسی ګړی (ساعت)، د بخار دېګی، کوشنۍ ټیپ، راوړل.

پلاریې د هغه د واده، بندو بست وکړ.

څه نغدې پیسې یې ورته، ولور په توګه د هغه خوسر(خسر) ته، ورکړې.

د واده ورځ، وټاکل شوه.

دوستان او خپلوان یې، واده ته، خبر کړل.

د هغه کور ځنګ ته، یوه ناین (ډم، سلمان، بربر) ژوند کاوه.

هغه په کور کې نغارې (دوکړې) درلودې او د خوشحالۍ په مراسمو کې به یې غږوې(وهې).

هغه، نغارې به یې د اوزو پوستکو، کټوو پر سر به یې پوښوې او د ځانګړو لرګیو په مرسته به یې، غږوې.

د نغارو غږ ډېر لوړ او ګړندی و.

تر ډېرو ځایونو پورې به اورېدل کېده.

همدا راز به نغارې، د روژې میاشتې په پېشنمي (پېشلمي) کې هم د خلکو د پاڅولو له پاره،غږوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده بڼرستن

....

ځکه په هغه وختونو کې، خلکو سره به ګړۍ (ساعت) د اعلان له پاره په جوماتونو کې لوړغږی (لوډسپیکر) هم نه و.

ډېرو لږو یانې (یعنې) په شمار کسانو به، راډیو درلوده.

په دې اساس نغارې د اعلان یا د خلکو د پام ګرځونې د پاره ډېره ښه او مناسبه و سیله، هم وه.

همدا راز د نغارو غږولو نه په اخترونو او نورو مهمو پېښو کې به، کار اخیستل کېده.

د کلي ناین چې نیازو نومېده، شینګل اکا ته ورغی او د هغه یې و پوښتل:

واده خو به نږدې نه وي؟

شینګل و ویل:

یاره نیازو!

لس ورځې به پاتې، وي.

بیا شینګل و پوښتل:

نغارې خو به دې سمې، وې.

هغه و ویل:

شینګل اکا!

یوه خویې تیته او بله یې څه نم وهلې ده او ښه غږ، نه کوي.

شینګل و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حل لاره ،لري؟

نیازو و ویل:

هو!

څو ورځې به یې لمر ته، کېږدم او بیا به یې غوړه کړم.

ډاډمن یم چې، بېرته به، سمه شي.

شینګل و ویل:

سمه ده !

مونږ ته بس له څو کالو، خدای ښادې راکړې ده.

نیازو و ویل:

سوچ، مه کوه.

داسې نغارې به د جمعه الدین په واده و وهم چې ځوانان او زاړه به په نڅا کې ګډ شي، ښځې او ماشومان خولا، پرېږده.

شینګل په خندا شو.

بیا یې و ویل:

وګورو.

لس ورځې، تېرې، شوې.

سهار وخته، دېګې بار شوو.

دېرې کې نیمځي او سترنجی، اوارې شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده بړستن
....

د شینګل په کورکې هم، ګیلمونه و غوړول شوو.

توشکې پرې اوارې، شوې.

د شینګل د کور کوټې او انګړ د بنځو د پاره، و ټاکل شو.

نیازو هم خپلې نغارې، دېرې ته ویوړې او په وهلو یې پیل کړ.

ماشومانو هم د هرې خوا نه، مندې او ځانونه یې، دېرې ته ورسول.

ځوانانو پر نڅا پیل او هرې خوا، خوشحالي پیل شوه.

غرمې کې، خلکو ته، تودې او مرچني شولې پخې او و وېشل شوې.

واده د ځانګړو مراسمو سره، پای ته ورسېد او ناوې یې کور ته، راوسته.

د جمعه الدین نوی ژوند، پیل شو.

ځوکاله یې په خوشحالی سره تېر کړل.

وختونه بدل او په هېواد کې، جګړه پیل شوه.

هغه هم د افغانستان نه، ګاونډ هېواد ته، کډه شو.

الته د ناصر باغ کمپ کې د دوستانو په مرسته، په یوې کنډوالې کې ځای پر ځای او بیا وروسته یې دوې خیمې د مرستندویو موسسو له خوا، تر لاسه کړې.

الته به یې هم مزدوری کوې او حلاه روزي به یې ګټه او د خپل پلار او مور سره به یې په ګډ (شریکه) خوړه.

کله نا کله به یې څه مرستې د راشن په توګه، لاس ته راوړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برِستن
....

څه وخت تېر شو.

هغه ته خدای زوی، ور په برخه کړ.

پر هغه يې نوم، سلام الدين، کېښود.

هغه هم په رنګ، تور و.

دوې کاله وروسته يې بل زوی پيدا او پر هغه يې نوم نورالدين کېښود.

درې مياشتې وروسته يې پلار، کلک (سخت) ناروغه شو.

جمعه الدين د هغه دوايي، پيل کړه.

وروسته څرګنده شوه چې، هغه د سرطان په ناروغۍ اخته شوی دی.

کال وروسته د دوايی سره سره، هغه مړ شو.

دوې کاله وروسته، خدای هغه ته، بل زوی هم ورکړ.

پر هغه يې نوم غوث الدين، کېښود.

ژوند په خوشحالۍ، تېرېده.

کال وروسته يې، مور هم ناروغه شوه.

هغه په رواني (روحي) ناروغۍ، اخته شوه.

جمعه دين دهغې دوايي هم کوه.

هغه به ورځ تربلې بد ترېده او دوايی پر هغې کومه ګټه، نه درلوده.

کله ناکله به يواځې د کور نه وته او پر کوڅو او سړکونو به، ګرځېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برېستن
....

چا به هغې ته څه پیسې ورکوې او هغې به هم پر خپلو لمسیانو(مسیانو) وېشلې.

څو کاله نور هم تېر شوو.

هغې خپله حافظه هم، د لاسه ور کړه.

خپل کور به یې نه پېژاند.

کله به چې په کمپ کې ورکه شوه، کوشنیانو به هغه د لاس نه، نیوه او ببېرته به یې د جمعه الدین اکا کور ته، سپاره.

د کورنۍ غړو به پر هغې پیره کوه، چې د انګړ نه، د باندې لاړه نه شي.

خو بیا هم، هغه به پټه د کوره وته او هرې خوا به، ګرځېده.

یوه ورځ جمعه الدین د کوره وختې کار خوا ته، روان شو، مور یې هم ور پسې و وته او ورو، ورو بازار خوا ته، روانه شوه.

کله به د سړک په یوې خوا او کله به، په بلې خوا ګرځېده.

کوم وخت چې به پرې خوب راغی، خپل د تیکرې څنډه به یې پر تیرې اواره او سر به یې پر هغه کېښود او د څو ګړیو د پاره به ببده شوه.

په همدې ورځ مازیګر، کوم وخت یې چې غوښتل د سړک له یوې خوا، بلې خوا ته واوړي، موټر و وهه.

خلک راټول (غونډ) شوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برسنن

....

یوه موټر ته يې پورته او د پېښور ښار یوه سرکاري (حکومتي) روغتون ته يې ورسوه.

البته د بېړنۍ څانګې ته يې وبوړه.

ډاکټرانو خپلې څېړنې، پیل کړې.

بیا يې خلکو ته، و ویل:

خدای دې و بخښې!

هغې خپل ژوند، د لاسه ورکړی دی.

تاسو کولای شئ، خپل مړی، کورته یوسئ.

خلکو د ډاکټرانو هڅو نه مننه وکړه او د روغتون اداري څانګو نه يې و غوښتل چې د هغوی د مړي لېږد له پاره، هغوی ته، امبولانس ورکړي.

د روغتون اداري کسانو وروسته د څو فورمونو ډکولو نه، هغوی ته امبولانس ورکړ.

هغوی مړی د جمعه الدین اکا کور ته، و رساوه.

د امبولانس په رسېده، سره د کمپ نږدې کورونو نارینه او ښځې منډې کړې.

څوک نه پوهېدل چې، د چا مړی، په امبولانس کې دی؟

پوښتنې پیل شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته، څرګنده شوه، د جمعه الدين اکا مور، موټر وهلې اوشهيده شوې ده.

په هغه وخت کې غوږکی (ګرځنده ټيلفون) هم نه و.

خلکوو د هغې مړی کوز، پرېمنځه او کفن يې کړ.

بيا د جمعه الدين اکا، انتظار يې و کړ تر څو هغه راشي او ترې پوښتنه وکړي، چې په کوم ځای کې يې غواړي، خاورو ته، وسپاري.

مازيګر ناوخته، جمعه الدين اکا خپل کور ته، ورسېد.

کورته نږدې يې د خلکو ګڼه ګونه و ليده.

هغه هک، پک شو.

بيا يې په زړه کې و ويل:

خدايه !

خير کړې!

څه خبره شوې چې خلک زما د دروازې خوا ته، راټول شوي دي.

هغه خپل ګامونه، ګړندي کړل او ژر يې ځان د کور دروازې ته، ورساوه.

الته يې، پوښتنه وکړه:

څه خبره ده؟

يوه سپين ږيرې ورته، هغه د مور مړينې پيغام ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برسټن

....

د جمعه الدين په سترګو، تياره شوه.

هغه ځای پر ځای، پر ځمکه کښېناست.

پر ژړا يې، پيل کړ.

بل کس ور نږدې او هغه ته يې، و ويل:

ژاړه، مه!

او د ژړا وخت، هم نه دی.

وخت، ناوخته دی.

ټول کاروانه شوي دي.

دومره و وايه چې مړی (ميت) چېرې، ښخ کړو.

هغه و ويل:

نه پوهيږم.

کس و ويل:

غواړې، هغه افغانستان ته ولېږدوې؟

هغه و ويل:

نه!

زه، بې وسه (غريب) سړی يم.

ايله، ايله خپله او د کورنۍ ګېډه پرې، چلوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې، هغه کس ته و ویل:

دلته نږدې اديره (هديره) شته؟

کس و ویل:

هو!

نږدې د مهاجرو اديره (هديره) شتون لري.

ښه به وي چې، مړی (میت، جنازه) پورته او ژر یې خاړو ته، وسپارو.

هغه و ویل:

سمه ده!

بیا د سیمې ملا غږ کړ:

اله ځوانانو!

مړی اوچت، کړئ.

خلکو هم، مړی اوچت او اديرې خوا ته، روان شوو.

لږ ځنډ وروسته هغوی اديرې ته ورسېدل او ځوانانو ژر، ژر یې د قبر په کیندنه، پیل کړ.

بیا ملا و ویل:

د قبر تر کیندنې پورې، ښه به وي چې، هغې د جنازې لمونځ ادا کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت، تېر دی.

بیا به، د ماښام لمونځ هم په جمع، ادا کړو.

خلکو و ویل:

سمه ده!

ټول شویو کسانو (خلکو) مړی، د دود سره سم، خاورو ته، وسپاره.

جمعه الدین اکا، د نورو کسانو سره، بېرته کور ته ستون شو.

سبا یې په کمپ کې، فاتحه ونیوه.

په درېیمه ورځ یې، د خپل وس (توان) په اندازه، خیرات او پر بې وسو خلکو یې، و وېشه.

وختونه، تېر شوو.

په هېواد کې جګړې، پایښت (دوام) درلود.

په هېواد کې د دایمي (همېشني) اوربند یا جګړې پای، کوم څرک، نه ځرګندېده.

کوم کسان چې د عسکری او سیاسي نظام نه تېښته کوه، ګاونډ هېوادونو ته تلل او الته به، د کډوالو افغانانو شمېره ورځ تر بلې ډېرېده (زیا تېده).

د جمعه الدین اکا مشر زوی (سلام الدین)، ځوان شو.

لمړی، هغه ته یې کوژده (کوزده) او بیا کال وروسته یې، هغه ته، واده هم وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برستن

....

د هغه ښځې، څه روحي ناروغي، درلوده.

هغه به، بې هوښه، کېده.

سلام الدين هغه يې، روغتون ته ورسوه.

ډاکټرانو د هر اړخيزې معاينې نه وروسته، و ويل:

څه و وايم؟

هغه ميرګي لري.

سلام الدين، ډاکټر ته و ويل:

آيا د هغې د دوايي لاره چاره، شته؟

ډاکټر و ويل:

مخکې د مخکې نه، څه نه شم ويلی.

خدای مهربانه، دی.

زه به، ورته دوايی وليکم، ګوندې ښه شي.

سلام الدين پر هغې ډېره دوايي، وکړه.

د خلکو په وينا هغه يې د تاويز ليکوالانو ته هم، وبوړه.

د هغې غاړه، د تاويزانونه، ډکه وه.

تاويزونو، هر رنګ پوښونه، درلودل.

ځينو يې د سپينو زرو، پوښونه، هم درلودل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت تېرېده.

نه هغه ښه کېده او نه يې کوم ماشوم راوړ.

څوکاله نور هم تېر، شوو.

بيا هغه نوره هم، ناروغه شوه.

څو مياشتي وروسته، د هغه ښځه هم مړه او هغه يې د خپلې مور خوا ته، ښخه کړه.

د جمعه الدين اکا دوې نور ځامن هم، لويان او ځوانان شو.

هغوی به کار کاوه او په ګډه به يې ژوند چارې، مخې ته، وړې.

څو کاله نور هم، تېر شوو.

جمعه الدين اکا خپل مشر زوی يانې (يعنې) سلام الدين ته، بله کوژده وکړه.

دوې کاله وروسته يې هغه ته، نوی واده، وکړ.

دوې کاله وروسته، سلام الدين ته خدای، زوی ورکړ.

د هغه نوم يې رحم الدين کېښود.

بيا وروسته، خدای هغه ته بل زوی ورکړ.

څو کاله، ټولو په ګډ (شريکه) کار وکړ.

پيسې يې ټولې کړې.

بيا يې خپل دوېيم زوی يانې نورالدين ته کوژده وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده بړستن

....

د هغه خوسر(خسر) لږ شتمن و.

پر هغه یې ډېر بوج (بار) کېښود.

ولور یې هم، ډېر و.

هر څه چې به یې کار کوه، د ولور پیسې به نه پوره، کېدې.

کلونه تېرېدل او هغوی واده ته، نه برابرېدل.

بیا د سپین ږیرو په مرسته یې د ولور بار لږ او پرېکون یې تر سره کړ.

درې میاشتې، وروسته یې هغه ته، واده وکړ.

څه و خت تېر شو.

بیا یې د خپل کشر زوی ته کوژده او دوې کاله وروسته یې هغه ته هم واده وکړ.

هغوی ټول یوه ځای، اوسېدل.

څه وخت تېر او جمعه الدین اکا، مړ شو.

د هغه خیر او خیرات ټولو په ګډه، وکړ.

د هغوی تر منځ دوستي او ورور ولي وه.

د زماني خوند د لاسه، لاړ.

هغوی کوښښ کوه چې هر ورور جلا او ځانته، ژوند وکړي.

مور یې د هغوی خبرې نه مني او ویل یې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برسټن

....

ترڅو چې ژوندی یم، تاسو به دا ارمان ګور ته وېسئ.

زامن یې، جلا ژوند ته، خوشحاله نه وو.

د هغو ښځو او ماشومانو غوښتل چې، جلا ژوند وکړي.

ځان ته یې وګټي او ځان ته یې و خوري.

خو هغوی د جلا کېدو په ارمان وو.

پوره لس کاله، تېر شو.

مور یې، ناروغه شوه.

زامنو یې، د هغې پر دوایي پیل کړ.

څومیاشتې، تر درملنې لاندې وه.

هغه هم، مړه شوه.

زامنو یې دهغې مړی د مهاجرو ادیرې ته ویوړ او کوښښ یې و کړ تر څو د هغې مړی هغوی د پلار تر څنګ ښخ کړي.

د هغوی د پلار څنګ ځای، له پخوا نه ډک شوی و.

هغوی یوه نږدې ځای وټا که او خپله مور یې په کې، ښخه کړه.

سبا یې د هغې پاتیا (فاتحه) واخیسته او په درېیمه ورځ یې د هغې خیر او خیرات وکړ.

اونۍ نه پوره شوې چې د هغوی تر منځ ترینګلتیاوې ډېرې او ورونه دې ته اړ شو چې، سره بیل شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی سره بیل (جدا) شو.

ټولو په یوه جلا وطنۍ کور کې، ژوند کوه.

د هر چا ګټه بیله (جلا)، مصرفونه او پخلي هم، سره جلا شوو.

کور کې منافقت (نفاق) او ستونزې ډېرې شوې.

د یوه ورور ماشومانو به د بل ورور ماشومانو سره شور ماشور او جګړې کوې.

میندو به یې د خپلو ماشومانو، لنګې کوې.

ماښام چې وروڼه ستړې او ستومانه، کورته راتلل، د هغو ښځو به هغوی ته، ګیلې او ګزارې، کوې.

یوې به پره د بل ورور پر ماشومانو، اچوه.

ژوند مخ په، ترینګلتیا شو.

یوه د جمعې ورځ چې هغوی دندو ته نه وو تللي، په یوې کوټې کې سره غونډ شو، پر جلا کېدو او د پلار په میراث وېشو یې خبرې پیل کړې.

هر کس (چا) به کوښښ کوه چې د کور بها لرونکي (قیمتي) مالونه، ځان ته، واخلي.

په دې ورځ، هغوی کومې پایلې ته، و نه رسېدل.

خپګیان ورځ تر بلې ډېرېده.

خوشحالۍ ورځې، لړېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده بړستن

....

د ښځو تر منځ، جګړې او شور ماشو هم، مخ په ډېرېدو شو.

میاشت بله، هم تېره شوه.

شخړې ورونو ته، هم ورسېدې.

بله لار، نه وه پاتې.

هغوی دې ته اړ شو، تر څو د پلار میراث ویش پیل کړي.

بیا هر څوک په خپله مخه، لاړ شي.

ورونو د میراث ویشولو په اړه، یوه د جمعې ورځ، و ټاکه.

په دې ورځ کې یې د سیمې مشر او نږدې جومات ملا امام ته هم، بلنه ورکړه.

د جمعې ورځ ورسېده.

د هغوی مشر ورور سلام الدین خپله کوټه پاکه او سوتره (ستره) کړه.

ښځې یې چای په ترموزونو کې، دم او د کوټې پر یوه کنج کې یې سره خوا په خوا کېښودل.

سلام الدین هم، څو چکی ګوړه (ګړه) واخیسته او ښتک پر ښټ یې ما ته او بیا یې په څو غابونو کې، و ویشه.

غابونه یې هم د چای د ترموزونو تر څنګ، کېښودل.

بیا ښځې یې، پیالې پرېمنځې او هغه یې هم د ترموزونو تر څنګ کېښودې، او پر هغو یې دسمال کش کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لس بجې شوې.

د سیمې مشر او ملا امام ورسېدل.

دروازه یې، وټکوه.

سلام الدین دروازې ته لاړ.

لمړی یې هغوی ته، سلام ورکړ.

هغوی هم د سلام الدین سلام ته، وعلیکم و ویل.

بیا یې هغوی ته، د کور د ننوتو، بلنه ورکړه.

هغوی و ویل:

وګوره!

په کور کې، څوک نه وي.

سلام الدین کور ته د ننه شو او غږ یې کړ:

څوک دې، نه وي!

بیا یې د سیمې مشر او ملا امام ت، و ویل:

راځئ!

څوک نه شته!

بیا هغوی ټول، انګړ ته، د ننه شوو.

سلام الدین، هغوی یې خپلې کوټې ته، و بلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده بړستن

....

هغوی هم، د سلام الدین سره، د هغه کوټې ته، د ننه شوو.

بیا سلام الدین، هغوی ته و ویل:

د لته پر توشکو کښېنئ!

هغوی پر توشکو کښېناستل.

سلام الدین هم د هغوی څټ ته، بالښتونه ور وړاندې، کړل.

بیا یې ترموزونه، او پیالې یې هم ځان ته، نږدې کړې.

چای یې په پیالو کې، و وېشه.

بیا یې، د مېلمنو مخې ته کېښودې.

د ګوړې (ګړې) غابونه یې هم میلمنو ته نږدې کړل او د هغوی نه یې و غوښتل چې په خښلو یې، پیل کړي.

په دې وخت کې، د هغه نور ورونه هم، کوټې ته ننوتل.

هغوی، سلام ورکړ.

د جومات، ملا امام د هغوی سلام ته یې، وعلیکم و ویل.

بیا سلام الدین، هغوی ته و ویل:

تاسو هم پر توشکو کښېنئ!

هغوی هم پر توشکو لکه تربورنو، کښېناستل او خبرې یې نه کوې.

لږ ځنډ وروسته ملا امام خبرې، پیل کړې.

هغه د اتفاق پر مسایلو او کټو خبرې وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د سیمې مشر و ویل:

اوس، ملا صیب، کار د کار نه وتی دی.

ښه به وي چې په اصلی خبرو، راشو.

په د ې وخت کې د سلام الدین کشر ورور، غوث الدین د پلارني شیانو او سامانونو لیسټ وړاندې کړ، بیا یې و ویل:

دا ټول لیسټ دی.

تاسو کولای شئ، زمونږ په منځ کې یې په انصاف سره (عادلانه توګه) و وېشئ.

بیا ملا امام هغه لیسټ واخیست او په ځیر سره یې ولوست.

ورسته یې و ویل:

دا لیسټ تاسو ټولو ورونو لوستی دی.

هغوی و ویل:

نه!

بیا سلام الدین و ویل:

کولای شې تاسو یې ولولئ چې په کې څه لیکل شوې دي.

هغه و ویل:

سمه ده!

تاسو غوږ شئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده بړستن

....

د لیک د لوستلو تر پایه به، خبرې نه کوئ.

هغوی و ویل:

سمه ده!

بیا ملا امام د لیک په لوستلو، پیل کړ.

لیک پای ته، ورسېد.

بیا د سیمې مشر و ویل:

کوم څه پاتې چې په لیست کې، نه وي؟

مشر ورور یې و ویل:

ټول شیان په لیست کې شتون لري، خو یوه شی (څیز) په کې نه شته.

د سیمې مشر و ویل:

کوم شی؟

سلام الدین و ویل:

توده بړستن.

کوشني ورور یې، و ویل:

هغه ما ته، پلار مې بخښلې ده.

سلام الدین و ویل:

زه یې، نه منم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم باید، په لیستې کې ګډ (شریکه) شي.

په دې بړستنې وروته سره تاوده شوو.

نږدې وو چې یوه، د بل سره غېږې، ونیسي.

بیا د سیمې مشر و ویل:

تاسو پر خپلو ځایونو، کښېنئ!

د تودې بړستنې موضوع به پایلي ته، پرېږدو.

هغوی و منه.

بیا د سیمې مشر و ویل:

کاغذ او کلم (قلم) راوړئ.

سلام الدین هم انوارئ (المارئ) ته، نږدې شو.

د المارئ دروازه یې خلاصه، کتابچه او کلم (قلم) یې را واخیست.

هغه یې د سیمې مشر ته، ور کړه.

هغه هم، د لیستې سره سم، پر ویش پیل کړ.

دلیستې مواد د ستونزو سره، سره و وېشل شوو.

ټول شیان خلاص شو او وروتو هم پرې، موافقه وکړه.

بیا وروسته، سلام الدین و ویل:

هغه توده بړستنه، پاتې شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا و ویل:

ښه به دا وي چې دوې ورونه ترې تېر(صرف نظر) وکړی، درېیم اوکوشني ورور ته يې، وسپاري.

نورو، ورونو و ویل:

نه!

مونږ یې نه منو.

دا بې انصافي ده.

بیا بل ورور یې، و ویل:

د دې برستنې ارزښت تر ټولو، لوړ(ډېر) او هغه یوه شا لید(تاریخي) برستن ده، او تر او سه په ښه توګه، ساتل شوې ده.

هر راز سوچونه، وړاندې کېدل.

یوه هم د منلو وړ نه و.

بیا ملا پرې، غږ کړ.

زه هم یوه، وړاندیز لرم.

سلام الدین و ویل:

و وایه ملا صیب!

ستا وړاندیز، څه دی؟

هغه و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه به دا وي چې پرې پچه واچوو، د هرکس (چا) چې پچه و خته، کولای شي، هغه تر لاسه او نور حق نه لري، چې پریکړه، بېرته وګرځوي، او یا ترې پښېمانه شي.

ټولو ورونو، و منه.

ملا هم کاغذ را واخیست.

د هر ورور نوم یې، په جلا، جلا توګه په کوشنیو کاغذونو کې و لیکه او بیا یې کاغذونه جلا، جلا تاو او کولوله، کړل.

بیا یې د سیمې مشر ته، و ویل:

په دې کاغذونو کې، یوه واخله!

هغه هم کاغذونه سره واړول او راواړول.

یوه یې په کې خوښ، کړ.

هغه یې ملا امام ته، ورکړ.

هغه هم کاغذ خلاص او لیکل شوی نوم یې ولوست.

په کاغذ کې د سلام الدین نوم، څرګند شو.

هغه ته، مبارکي و ویل.

بیا یې یوه د خیر دوعا، وکړه.

د سیمې مشر و ویل:

تاسو کولای شئ د لیست سره سم، خپل شیان تر لاسه، کړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برستن
....

هغوی، ومنه.

بیا د سیمي مشر او ملا امام د خپلو ځایونونه، پاڅېدل او سلام الدین ته یې و ویل:

وګوره!

ځوک د باندې نه وې.

سلام الدین د کوټې نه د باندې شو او ویې ویل:

څوک دي، نه وي.

بیا یې هغوی ته، و ویل:

راځئ!

څوک، نه شته!

هغوی د انګړ نه، د باندې شوو.

سلام الدین هم، د هغوی سره د دروازې تر څنګ، و وت.

هغوی، خپلو موخو پسې، لاړل.

سلام الدین، بېرته، کورته، د ننه شو.

هغوی تول مالونه، په انګړکې تول کړل او هر کس (چا) د لیست سره سم خپل مالونه واخیستل او خپلو کوټو ته یې، د ننه کړل.

څو ورځې تېرې شوې.

سلام الدین، بېرته، خپل هېواد ته، ستون شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برسټن

....

د خپلې پلارنۍ سیمې ته لاړ.

البته یې څه ځمکه په اجاره و نیوه او هم به یې د شولو، غنمو لو کاوه او همدا راز یې، درمندونه، بادول.

کال وروسته یې، ښځه مړه شوه.

هغه یې د کلي په ادیرې(هدیرې) کې خاورو ته، و سپاره.

ژوند یې ښه تېرېده.

څلور کاله مخکې، هغه هم وفات او هماغه ادیرې (هدیرې) کې خاورو ته، وسپارل شو.

د هغه نه اوس، پنځه زامن پاتې دي.

هغوی ځمکې کري او د یوه خان په کور کې، ژوند کوي.

ټولو یې، وادونه کړي، زامن او لڼونې هم لري.

نور ورونه یې، نورالدین او غوث الدین خپل ژوند پر مخ بووه او د ناصر باغ د کمپ په ورانیدو سره، بلې خوا لاړل.

څو کاله یې تېر کړل او بیا یې پیسې ټولې او د پېښور ښار بر ټاکال کې یوه کوشنۍ کور په بیه او د بل چا په نامه چې د پاکستان هېواد اوسېدونکی و، واخیست.

دواړو ورونو په خوشحالۍ سره، خپل ژوند تېراوه.

وخت تېر او د پاکستان هېواد، حالات کړکېچن شوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برسټن

....

حکومت هوډ وکړ تر څو ټول غیر قانوني کډوال، د خپلې خاورې نه، وباسي.

پاکستان حکومت د افغانانو په جبري وېستنې، پیل کړ.

هره ورځ به یې په زرګونه کډوال، د خپلې خاورې نه باسل.

په کډوالو کې د سلام الدین ورونه هم ګډ (شامل) شوو.

هغوی خپل جایدادونه او کالي په کمه (لږه) بیه، وپلورل او بېرته هېواد ته، ستانه شوو.

هېواد کې یې کوم څه نه درلودل.

نه یې ځمکه وه او نه یې پلارنی، کور.

هغوی لمړی جلال آباد ښار په کمپ کې مېشت او څو خیمې یې د اوسېدو له پاره، تر لاسه کړې.

د یوې خوا ژمی، اوا (هواه) هم ډېره سړه وه او د بلې خوا هغوی یوازې د ځان کالیو کې، راغلی وو.

خوراکی شیان یې، نه درلودل.

د ملګرو ملتونوله خوا، ور سره، مرستې و شوې.

څه موده یې، الته تېره کړه.

نورالدین اوغوث الدین دواړه، لغمان ولایت، بادپښ ولسوالۍ ته، لاړل او بیا یې د خپل ورور پوښتنه وکړه.

خلکو، ور ته، و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا ورور، څو کاله د مخه، مړ (وفات) شوی دی.

اوس يې ځامن او لمسيان په کوز کلي کې، ژوند کوي.

هغوی کوز کلی ته، لاړل.

التبه يې هغه د مشر زوی نوم، واخيست.

يوه کوشنۍ ماشوم د هغوی سره د سلام الدين تر کوره، لاړ.

بيا يې هغوی ته و ويل:

دا د سلام الدين اکا کور دی.

د هغه د مشر زوی نوم رحم الدين و.

بيا ماشوم د هغوی نه خدای پاماني واخيسته او بېرته، خپل کور ته روان شو.

نورالدين دروازې ته، نږدې شو.

دروازه يې، و ټکوه.

يوه کوشنۍ جلۍ دروازې ته، راغله او ويې پوښتل:

څوک ياست؟

نورالدين و ويل:

زه او غوث الدين د سلام الدين ورونه، يوو.

بيا نورالدين و پوښتل:

رحم الدين په کور کې دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې و ویل:

نه!

هغه پر ځمکو کار کوي.

بیا نورالدین و پوښتل:

ته یې څه کیږې؟

هغې و ویل:

زه یې، لور یم.

بیا یې و ویل:

ځو بجې به هغه کور ته، راشي؟

هغې و ویل:

نه پوهیږم.

بیا نورالدین و ویل:

د هغه د غوږکي (ګرځنده ټیلفون) شمېره څو، ده؟

هغې و ویل:

زه، نه پوهیږم.

بیا نورالدین و ویل:

کېدای شي د هغه شمېره، را ته په کاغذ کې و لیکې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې و ویل:

زه مې مور ته، و وایم.

هغه کور ته لاړه.

نورالدین او د هغه ورو د دروازې تر څټ (شا) ودرېدل.

څو دکیکې نه وې تېرې شوې چې د رحم الدین ښځه دروازې ته راغله.

د دروازې تر څټ یې نورالدین او غوث الدین ته سترې مه شئ، و ویل.

هغوی و ویل:

خیر یوسئ.

بیا یې و پوښتل:

د رحم الدین پر شمېرې، څه کوئ؟

نورالدین و ویل:

هغه زمونږ وراره دی.

بیا هغې ورته، د کور د ننوتو بلنه ورکړه.

هغوی و ویل:

مننه کوو.

لږ به د باندې انتظار شو، تر څو هغه راشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده بړستن
....

هغې و ویل:

سمه ده!

بیا یې رحم الدین ته زنګ و واهه او د هغه یې وغوښتل چې، کور ته راشي.

څو دکیکې نه وې تېرې شوې چې، رحم الدین کور ته، ورسېد.

د لرې نه یې خپل ترونه، ولیدل.

په خوشحالۍ سره ،ورته نږدې شو.

د هغوی سره یې، روغبړ وکړ.

بیا یې د کور دروازه خلاصه او هغوی ته یې و ویل:

د ننه شئ.

هغوی ته یې د میلمه کوټې، بلنه ورکړه.

هغوی کوټې ته ننوتل او پر توشکو، کښېناستل.

ښځې یې، ژر چای راوړ.

بیا یې خپلې ښځې ته و ویل:

غرمې ته، کورت (کرت) او اوګره (وګره) تیاره کړه، زما د ترونو خوښه راځي.

هغې و ویل:

سمه ده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کومه ستونزه، نه شته.

غرمه شوه.

ډوډۍ تیاره، شوه.

ټولو په شوک (شوق) سره اوګره د تازه او شنو سابو سره، وخوړه.

ماسپښین شو.

بیا ټول نارینه، ماسپښین د لمانځه ادا کولو د پاره، جومات ته، لاړل.

وروسته له لمانځه، نورالدین خپل وراره ته، و ویل:

دلته، څه ځمکه د کرنې د پاره موندل کیږي.

هغه و ویل:

نه!

اوس نه شته!

څو ورځې د مخه دوې جریبه ځمکه، وه.

هغه ما یوه بل کډوال، کوم چې د پاکستان هیواد، نه راغلی و، وسپاره.

هغه اوس پر کرنې بوخت او ډېر خوشحاله دی.

په خبرو خبرو، هغوی کورته، ورسېدل.

بیا د رحم الدین کورته، د ننه شوو.

د هغې ښځې شین چای د ګوړې (ګړې) سره راوړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برستن

....

رحم الدين هم چاى په پيالو کې واچوه او تولو په ښنلو يې پيل کړ.

د نورالدين سترګې په يوې کوښنۍ برستنې ولګېدې، کومه چې په بو غبند کې تاوه او د کوټې په کنج کې زوړنده وه.

هغه و پوښتل:

د کوټې په کنج کې مو څه زوړند کړی، دی؟

رحم الدين و ويل:

هغه يوه کوښنۍ برستنه ده.

هغه مونږ ته د پلارونو نه، په ميراث، پاتې ده.

نورالدين و پوښتل:

هغه، موږکانو ،نه ده خرابه کړې؟

رحم الدين و ويل:

نه!

مونږ، هغه ښه ساتو، ځکه عمر يې ترسلو کلونو ډېر (زيات) دی.

په هغې کې ډېر مالوچ کارول شوی او ډېره توده ده.

مونږ به پر خپلو ماشومانو، اچوه.

هغوی به هم، تاوده وو.

په اوسنې برستنو او کمپلو کې هېڅ برکت، نه شته.

بيا يې رحم الدين ته، و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خرڅوې؟

رحم الدین و ویل:

نه!

هیڅکله!

هغه زما د پلار، نښه ده.

په خبرو، خبرو کې مازیگر شو.

نورالدین او غوث الدین درحم الدین و غوښتل، تر څو د ځمکې په مونډنې کې، ور سره مرسته وکړی.

سراج الدین و منه.

بیا هغوی د خپلو ځایونونه، پاڅیدل.

د رحم الدین نه یې مننه او بیا یې د هغه غوږکي (گرځنده تیلفون) شمیره واخسته او ویې ویل:

غر په غر نه ځي، مگر انسان په انسان ځي.

بیا یې خدای پاماني واخسته او د انگړ نه د باندې شوو.

رحم الدین هم، د هغو سره د باندې او تر لارې ور سره لاړ.

هغوې په یوې ریکشا کې کښیناستل او لاړل.

رحم الدین هم بیرته، کور ته راغی.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چاپ شويو کتابونو لېست

۱. معماری افغانستان
۲. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری
(بخش شفاخانه ها)
۳. راهنمود طلايي
(برای اساتيد انستيتوت های تخنيکي و ساختمانی افغانستان)
٤. رسم تخنيک (گامی به سوی دنيای انجينری) جلد اول
٥. رسم تخنيک (گامی به سوی دنيای انجينری) جلد دوم
٦. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش اداری)
۷. معماری اصيل شهر کابل (مرادخانی)
۸. معماری شهر کابل (بی بی مهرو)
۹. افغانستان در قرن تکنالوژی
۱۰. زونبندی اقليم و زلزله افغانستان
۱۱. صدقه جاريه / دنيای انجينری
۱۲. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد اول (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۱۳. داستان حقيقی با مقياس معماری
١٤. فرار از کشور- با تصاوير مستند
١٥. نقش دانشمندان مسلمان، بر بر در فن معماری و معماری
١٦. پخسه در افغانستان
۱۷. بنيا نگذاری اولين مساجد توسط افغانها در آسترليا
۱۸. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد دوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برسِتن
....

۱۹. منار جام - الهامی برای قطب منار
۲۰. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد سوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۲۱. جام یا کلیان (کلان)
۲۲. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد اول
۲۳. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد دوم
۲٤. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد سوم
۲٥. چېر ته چي قانون نه شته (ګډوډي د افغانستان په معماری کې)
۲٦. مډرنه جوما تونه ,, پخوا او نن ،،
۲۷. هله جور کو (نی پخسه – مقاوم زلزله)
۲۸. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مساجد)
۲۹. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مکاتب)
۳۰. هنر و صنعت چوب در مرادخانی
۳۱. هنر و پیشه حکاکي - زرگری در مرادخانی
۳۲. هیچ (چهل داستان واقعی)
۳۳. معماری اصیل شهر کابل
(تشریح مورخ ۱۷ ماه میزان سال ۱۴۰۱ پوهنتون پولی تخنیک کابل)
۳٤. ۴۰- چهل
۳٥. مجنون او ګلچین (پښتو ناول)
۳٦. در جستجو (ناول به زبان دری)
۳۷. تفاوت ها تفاوت می آورد (کتاب تصویری)
۳۸. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد اول)

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳۹. برف ها آب میشود
٤۰. رسم و تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد سوم
٤۱. آرزو و امید (ناول به زبان دری)
٤۲. بوډا ښکاري (پښتو ناول)
٤۳. نامنوني ژوي (پښتو ناول)
٤٤. د اسلامي معمارۍ پیل
٤٥. حیوانات شوخ (ناول به زبان دری)
٤٦. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد دوم)
٤۷. د شپیلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګړۍ کې (پښتو ناول)
٤۸. حشمت خان د کلا معماري
٤۹. د افغان الک او آذري جلۍ مینه (پښتو ناول)
٥۰. د وچو بڼونه او پارکونو معماري
٥۱. د یوې ښونکې مینان په یوه ټولګي کې (پښتو ناول)
٥۲. د ژرنده ګرې ماما مینه (پښتو ناول)
٥۳. په اسلامي نظام کې ودانیز پرمختګ
٥٤. شپنه ادې (پښتو ناول)
٥٥. بې زده کړې پوې (پښتو ناول)
٥٦. د مینې تاو (پښتو ناول)
٥۷. (BIM) په خپله ژبه - په نړۍ کې تر ټولو نوې او ګړندۍ کړنلاره د معمارانو او اینجینیرانو(انجینرانو) له پاره
٥۸. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد سوم)
٥۹. سیدو او عیدو - د کوشنیوالي خواږه ملګري (پښتو ناول)
٦۰. د یوې میاشتې **ناوې** (پښتو ناول)
٦۱. دخاخکو هار (د یوه سړي لنډې کیسې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦٢. د کابل ښار اصلي معماري (مراد خانئ)
٦٣. کوشنئ سوداګره (پښتو ناول)
٦٤. د کابل ښار معماري - بي بي مهرو
٦٥. سرغندوی (ناب، مشهور) پوډري
٦٦. ډارونکی سیلاب (پښتو ناول)
٦٧. خواریکښ قاضي (پښتو ناول)
٦٨. د پخوانیو جوماتونو توپیر د نن سره
٦٩. د مور وژونکی (قاتل)، (پښتو ناول)
٧٠. د مور میړه (پښتو ناول)
٧١. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد چهارم)
٧٢. لېونی ملا (پښتو ناول)
٧٣. ځوان شهید (پښتو ناول)
٧٤. توده برستن (پښتو ناول)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کار لاندې کتابونو لېست

١. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد پنجم)
٢. نورک اکا (پښتو ناول)
٣. لیونی لېوه
٤. د خاورو لاندې ښار
٥. سپین کارغه
٦. سور تنور
٧. خړه بیزو
٨. بندي مرغه
٩. بې وخته باران
١٠. د ژوند پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امکان او وخت په صورت کې

١. پخسه در افغانستان (به زبان انگلیسی)
٢. تاریخ معماری افغانستان
٣. حویلی های آسمان خراش
٤. ارتباط گذ شته، حال و آینده در معماری
٥. استعداد، سرعت و اقتصاد در معماری افغانستان
٦. شیطان چراغ
٧. خاطره ها

(c) ketabton.com: The Digital Library

Warm quilt

Written by: Architect PHD Hashmatullah Atmar

Date: June -July /2026

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library